

brengen van dit historisch oogenblik en dat den 24en Augustus 1801 de onthulling plaats vond. Bijna gelijktijdig hiermede had de schilder nog een andere opdracht onder handen, naar het onderwerp met Felix Meritis in nauw verband staande, doch overigens geheel los van dit genootschap tot stand gekomen. Het was hier de kunsthandelaar C. S. Roos, die opdrachtgever was van een werk, bestemd schakel te worden tusschen een in 1797 ontstane teekening van Jacques Kuyper, die hoogst waarschijnlijk de teekenafdeeling van Felix in beeld bracht, en een door Claessens te maken gravure, die, naar het prospectus, dat Roos deed verschijnen, zou geven „veertig welgelykende Pourtraitten van de voornaamste Verzamelaars. . . . en tevens die der beroemdste Kunst-schilders”. De transformatie van de teekenleden van Felix in het veertigtal der gravure was dus De Lelie toebedeeld, die overigens Kuyper's teekening vrij trouw gevolgd heeft en daarmede een schilderij tot stand bracht, dat door tonige schildering en rake karakteristiek onder zijn portretgroepen het meest belangwekkende is geworden, maar slechts in beperkte mate zijn geestelijk eigendom is⁴.

Naar den aard van het onderwerp behoort al mede hier behandeld te worden — en zulks zou zelfs al eerder geschied zijn, ware het niet, dat de gemeenschappelijke betrekking tot Felix Meritis der voorafgaande drie stukken het zoo verleidelijk deed zijn deze als in zekeren zin bijeenbehoorend te beschouwen — een stuk, dat ons enkele jaren terug voert, naar 1799. De regenten van het N.Z. Huiszittenhuis zijn het, die zich hier hebben laten afbeelden, doch de notulen hunner vergaderingen zwijgen over opdracht, honorarium en wat ons verder had kunnen interesseeren. De compositie bood hier minder moeilijkheden dan de ongewone opgaven van de Les van Bonn of de Inwijding opleverden, maar de teekenaar vindt nochtans in groote werkstukken als de Regentengroep (Rijks-Museum) zichzelf niet in die mate als kleiner formaten hem wel toonen. Maar nieuw is hier ongetwijfeld de opvatting van het geval, waar de modellen niet meer tronen als wezens van hooger orde, doch rustig in een intiem vertrek om de tafel zitten, waarop slechts tot onze verwondering het kopje thee of chocolade ontbreekt, dat de, op den achtergrond mede afgebeelde, binnenmoeder stellig reeds had kunnen doen gereedzetten.

Voor portretgroepen van bescheidener aard mocht deze oplossing zeker niet nieuw heeten, maar de wijze, waarop de kunstenaar, hier portret en genre in elkaars nabijheid brengende, deze opgaven aanvat en verwerkt, heeft iets genoeglijks, dat de sfeer van een andere wereld voor ons ontsluit. Hoe rustig zit bij het venster aan haar handwerk de dame uit het geslacht Kemper, die op de Haagsche portretten-tentoonstelling van 1921 te